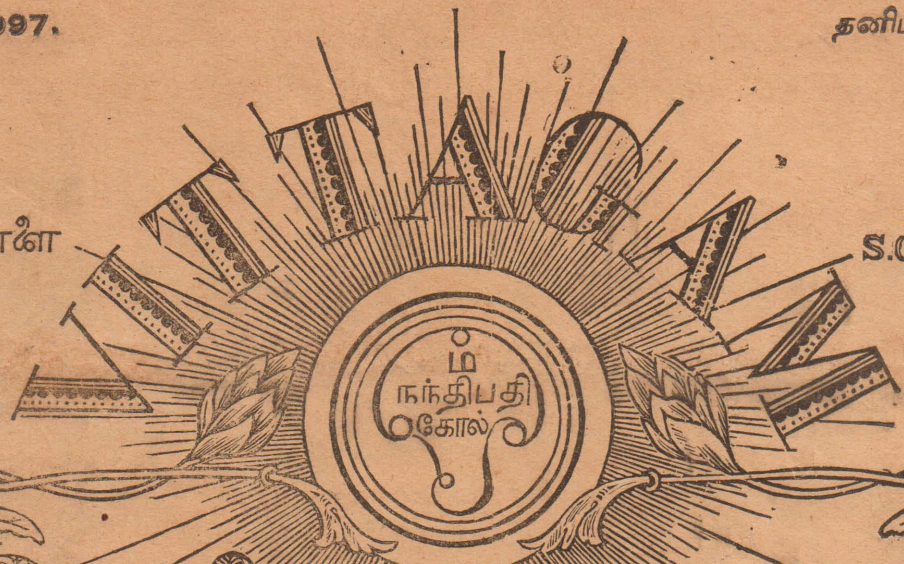

ஆசிரியர்.

ச. கந்தையபிள்ளை

LeRédacteur

S.CANDIAH PILLAI

ம
நந்திபதி
கோல்

வகுந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை

ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை

VOL. III

புதுவை, தாது னு ஆடி மீ ஈய உ (13-8-36)

No.35

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

பாலனாய்க் கழிந்த நாளும் பனிமலர்க் கோதை மார்தம்
மேலனாய்க் கழிந்த நாளு மெலிவோடு மூப்பு வந்து
கோலனாய்க் கழிந்த நாளுங் குறிக்கோளி லாது கெட்டேன்
சேலுலாம் பழன வேலித் திருக்கொண்டிச் சரத்து ளானே.

விரைசரு கருமென் கூந்தல் விளங்கிழை வேலெண் சண்ணுள்
வேருவா விலங்கைக் கோமான் விலங்கலை டெடுத்த ஞான்று
பருவரை யனைய தோளு முடிகளும் பாறி வீழ்த்
திருவிர லூன்றி னானே திருக்கொண்டிச் சரத்து ளானே.

1895

1895

1895

1895

1895

1895

1895

1895

1895

1895

1895

உள் நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 3.

வெளி நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 4.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE
LIBERTÉ—ÉGALITÉ—FRATERNITÉ

VITTAGAM

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

விக்காகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது.

Bureau de la Direction:—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.
குறள்.

காரியாலயம்:—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, தாது ஹு ஆடி மீ கூடு உ (13—8—36)

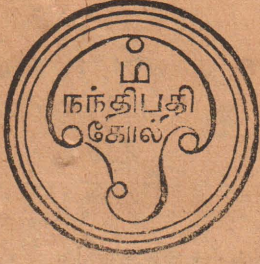
NO. 35.

சுத்த சாதகம்

உருவமாமுணவேயே திரதாமுபய
முளத்தினிலுருசிமாத்திரமாம்
அருவமாமுணவேதிருத் திமரத்திரமா
யறிவினில்வள்ளகிமேந்த
உருவமாமுணவேசீவருக்குரித்தா
முபயமீம்முத்தருக்குரித்தாம்
அருவமாமுணவேயம்முத்தருக்குரித்தா
மேனவுரைத்திமேசியே.

உருவமாமுணவாலுருவமாமுபய
வுணவினாலுபயமேமயமாம்
அருவமாமுணவாலுருவமேமயமா
மச்சிவாங்கிசன்வடிவதுவே
உருவமாமுணவாற்சீவமுபய
வுணவினாற்சீவன்முத்தனுமாம்
அருவமாமுணவாற்பரமுத்தனுமா
மச்சிவாங்கிசனுயிரதுவே.

உ
திருவநர் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
தயமின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றன்வந்து முந்துமினே.
[நீருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

தாது ன்ரு ஆடி மீ நய உ

குடி.

நாதங்கள் தங்கள் இயக்கத்தை
தங்கள் உற்பத்தித் தானமாகிய —
தொன் முறை மூலியாகிய விந்துவில்
இறத்தலால் அவற்றோடு கூடிய
விந்து அமலமடைந்து பிருதிவி அம்ச
மாகிய உடலில் உறைந்து அமுதமாக,

அவ் அருளமுதம் என்னும் “குடி”
பை அருந்தித் தொழு நோய் என்னும்
மரணத்தை — மரணத் துன்பத்தை
அறவே துடைத்து,

ரித்தியத்துவம் பெற்ற வித்தகச்
சித்தர் பெருமானாகிய இடைக்காடர்
திருவாய் மலர்ந்தருளிப் “மூவடி
முப்பது” என்னும் அரிய பெரிய
தமிழ் மறையில்,

அறக் கூறு என்னும் மூன்றாவது
அத்திபாயத்தில் பத்தாம் சூக்தமாகிய
இறுதிச் சூக்த மகுடமாகி மிரிவது
“குடி” என்பது.

இதற்கு முந்திப் சூக்த மகுடமாகிய
“சூது” என்பதன் பண்பும் பயனும்
“வித்தகம்” தொகுதி 3 இல் 34ஆல்
ஷை சூக்தம் துதலிப்பவாறு ஒரு சிறிது
கூறப்பட்டன.

ஈண்டுக் “குடி” என்பதன் பண்பும்
பயனும் ஒரு சிறிது விளக்கமுற
உரைக்கப்படும்.

சூது என்னும் திரோதானமாய்
நிற்கும் நாதமானது கந்தருவ வழக்கம்
என்னும் களவொழுக்கப் பயில்வு
களால் தூய்மை என்னும் வலிமை
பெற்று வியாபகமாகிய மாயாய்
பிரபஞ்சத்தில் சிதறுண்டு அலைந்து
திரியும் மனதை ஒரு வழிப் படுத்தும்
எனவும்,

தனது சீர் நடை அடைவால்
உணர்ச்சி என்னும் தெளிவை ஆக்க
மடையச் செய்யும் எனவும்,

அத் தெளிவு என்னும் உணர்ச்
சியால் வலிமை பெற்று வியாபகம்
எனும் சாகரத்தை நீந்திக் கரை பேறு
தற் குரிய சத்தியை—உணர்ச்சியை
ஆக்கம் பெறுமாறு ஊக்கும் எனவும்,

இதனால் அந் நாதங்கள் சிவர்
தோறும் நிலைத்தன எனவும்

“சூது”

என்னும் மேலைச் சூக்தத்தால் கூறிப்
போந்த புலவர் பெருமான்

“குடி”

என்னும் இவ் அத்தியாயத்து
இறுதிச் சூக்தத்தால் அத்தகைய
நாதங்கள் தங்கள் உற்பத்தித் தான
மாய் உடலகத்துக் கடையாயும்
உள்ளாயும் விளங்கும் விந்துவில்
உறைந்து இறுக இறுக,

அவ்வாறு உறைந்து இறுகப்
பெற்ற அவ் விந்து தத்துவமே அருள
முதமாகிய குடி என—சோம பானம்
என அமைந்து அறம் என்னும் ரித்தி
யத்துவம் அளிக்கும் பெற்றியை
உணர்த்துகின்றார் என அறிதற்
பாற்று.

மூவடி முப்பது.

அறக் கூறு 3

குடி—நூக்கம். 10

விருந்தா ளுக்கம் விளைத்தவின் வேண்டாக்
தொழுநோய் துடைக்கும் தொன்முறை
[மூலியை
வின்விழை துப்பின மண்ணோரும்
[விழைப.

என்பது சூக்தம்.

“குடி” என்றால் பனங்கள் முதலிய
பானங்கள் எனவும்,

அவை தம்மை அருந்தினோர்க்குப்
புதிப ஊக்கத்தை அளிப்பன எனவும்,

பிறர் நோக்கற்கும் விரும்பாத
குட்ட நோபை நீக்கும் கற்ப மூலி
யாகும் எனவும்,

வேள்விக்கண் ஈயும் குடியினை
விண்ணோரும் விரும்பி அருந்துவர்
ஆகலின் அதனை மண்ணோரும்
விரும்பி அருந்துவர் எனவும்,

உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு அத்
தகைய படிப்பாளிகள் பெராருள்
காணும் படியும், உண்மைபை நாடும்
ஆற்றலுடையார் அதனைக் குருவரு
ளால் உணர்ந்து உய்தியடையும்
படியும் அமைக்கப்பட்டது இச்
சூக்தம் என்க.

“தொழு நோய் என்பது குறை நோயாம்.
“இது பதினெண் குட்டத்துள் மிகக்
“கொடிதாகிய குட்டமாம் என்றோர்க்
“குடி என்றது பனங் கட் குடியினை.
“வேண்டாத் தொழு நோய் என்பது

“நோயற்றார் தமதுடம்பை வேண்டாது
“வெறுத்தவே போன்று உற்றரும் மற்று
“ருங்க காண வெறுப்புறும் நோயாம்
“என்க இக் கொடிதாம் நோயினே “அங்க
“மெலாம் குறைந் தழுகு தொழு நோய்”
“என அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரத்தில்
“கூறியருளியமையும் காண்க.”

என்பது இந் தூற் பதிப்பாசிரியர் குறிப்புரை.

பனங்கள், தென்னங்கள், ஈச்சங்கள், தொப்பிக்கள் எனக் கள் பல வகையின என்ப. தொப்பிக்கள் — நெல்லாற் சமைத்த கள்.

‘இவ்வடு கள்ளின் தோப்பி பருகி’
என்பது பெரும் பாணற்றுப்படை. (அடி 142)

“தமது இவ்விலேசமைத்தகள்ளுகளில் இன்தாகிய நெல்லாற் செய்தகள்ளை உண்டு”

என இவ் அடிக்குப் பொருளுரைத் தனர் உச்சிமேற் புலவர் கொள் ஈச்சி னூர்க்கினியர்.

கள் வகைகளுட் பனங்களினே நோய் நீக்கத்துக்குச் சிறந்தது என்ப. குட்ட நோய் நீக்கத்துக்கு அதுவே சிறந்த மருந்து என்ப.

பண்டைக் காலத்தில் சோ சோழ பாண்டிய மன்னரும் அறிஞராயுள் னோர் பிறரும் நிறை முறையான கட்ட குடியையும் ஊனுணவையும் உடலாக்கத்துக்கு உறுதுணை எனக் கொண்டனர் என்பதற்குச் சங்கச் சான்றோர் நூல்களே தக்க சான்றாகும்.

பின் வரும் ஓளவையார் பாடலும் இதற்கு உறுசாவராதல் காண்க.

புற நானூறு.

“சிறியக்பெறினேமகிழையும்மன்னே!
பெரியக்பெறினே
யாம்பாடத்தான்மகிழ்ந்துணுமன்னே!
சிறுசோற்றூணுநனிபலகலத்தன்மன்னே!

பெருஞ்சோற்றூணுநனிபலகலத்தன் [மன்னே!
என்போடுத்தடிபடுவழியெல்லாம்மகி
[நய்யுயன்னே!
.....

நிறை முறை யில்லாக் கட்டுடி அறிவை மயக்குதலால் அதுவே நூல்களால் கண்டிக்கப் பட்டதாகும். “அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் [நஞ்சாம்”

என்பது பழமொழி.

யாகங்கள் வேள்விகள் என்பன வற்றிலும் தெய்வங்களுக்குக் கள் நிவேதனம் செய்தல் உலகியலில் உண்டு.

சுவல்லியம்.

“கள்ளும் ஊனுநீ விரும்பினால் மகங்கள் [செய்
.....”

என்னும் அன்றோர் கூற்றும் மேலே கூறிய உண்மைக்குச் சான்றாகின்றது.

யாகங்களில் வாய்மையான சோம பானத்துக்கு அறி குறியாக சோம லதை என்னும் ஓர் கொடியைக் கசக்கிப் பிழிந்து அச் சாற்றை — சாறாகிய குடியை அக்கினியில் ஆகுதி செய்து விண்ணவர்க்கு அருந்து வதும் எஞ்சியதை ஆசாரியர் இருந்து விக்குகள் என்போர் அருந்துவதும் வேத வழக்கே என்ப.

இவ் வாற்றால் இச் சூக்தத்தின் உலகியலுக்கு ஒப்பிய போலிப் பொருள் கண்டு கொள்க.

மேல், இதன் உண்மைப் பொருள் ஒரு சிறிது கூறப்படும்.

குடி என்றால் என்னை? அது தான் இந்து மதத்தினராகிய — சிவ யோகி களாகிய மெய்யடியார்க் குறிய சோம பானம் என்பது.

வழி யடியானாகிய இந்திரனைச் சோம பதி என்ப.

சோமம் இந்து விந்து என்பன ஒன்றே. விந்துவே கடவுள் இருப்பிடம்; சிவனாகிய சிவன் இருப்பிடம். இதுவே உடலகத்துக் கடையாயும் உள்ளாயும் விளங்குவது.

சோமமே — உடலகத்து உறைந்து தூய்மை அடையப் பெற்ற விந்து தத்துவமே அமுதம் கள் சிவானந்தத் தேறல் எனப் படுவது. அமுதமே கடவுள் வடிவம் என உபநிடதச் சுருதிகள் முழங்குகின்றன.

கடோபநிடதம்.

தத்வியாத்சுகீரம்அம்றுதம்
தம்வியாத்சுகீரம்அம்றுதம்(6-17)

(இ—ள்)அதனை (பரமான்வாவை) தூய தென்றும் சிவ மென்றும் அறிக. அதனைத் தூய தென்றும் சிவம் என்றும் அறிக (எ—று.)சுகீரம் விந்து எனவும் பொருள் படும். ஆலம் அமுதமாலால் காலனை வென்றிடலாம் என்பதன் பொருளும் இதுவே ஆம்.

அஃதாவது அசுத்தமான விந்து—களவு என்னும் கந்தருவ ஒழுக்கத்தால் தூய்மை அடைந்து நிரோதமானால் — உடலில் உறையப் பெற்றால் அதுவே அமுதமாய்ச் சாதலை நீக்கும் என்பது. தூய்மை அடைந்து உடலில் உறையப் பெற்ற இவ் விந்துவையே

“சுகீரம் அம்றுதம்”

என கடோபநிடதம் கூறிற்று என அறிக.

சுகீரம்—விந்து, பிரகாச முடையது, தூயது, சத்து, ரஸம் எனப் பொருள் படும்.

“ரஸமே பிரமம்”

என்பது சுருதி. சுகீரம் விந்து எனப் பொருள் படுதல்

‘புமாந்பும்லோ—திசேசுக்கீரே
ஸ்திரிபவத்யதிசேஸ்திரியா:

என்னும் மநு ஸ்மிருதி வாக்கியத்
தானும் அறியப் படும்.

பிரசினோபநிடதம்.

ஏதத்வைப்ராணநாம்ஆயதநம்
ஏதத் அம்றுதம்.

இ—ள்.இதுவே உயிர்கட்கு உறை
விடம். இது சிவம் (எ—று).

இதனால், சிவனாகிய சிவன் இருப்
பிடம் விந்துவே என்பதும் இவ்
விந்து தூய்மை அடைந்துழி இதவே
சிவமாகும் என்பதும் நன்று வலியுறு
தல் காண்க.

கேநோப நிடதம்.

“விந்ததேஅம்றுதம்”

(இ—ள்) சிவாநந்தததைத் தினைக்
கினைநன் (எ—று).

இவ்வாறு வரும் பிரமாணங்கள் பல.
எடுத்துக் காட்டின் மிகப் பரக்கும்.

சிவம் என்னும் செம் பொருள்
வெளிப்பட்டு நிற்கும் மெய்யடியார்
அள்ளுறக்கையில் ஊறும் அமுதம்
இதுவே. இவ் அமுதம் உண்ணும்
மெய்யடியார் பிணி மூப்புச் சாக்காடு
கள் நீங்கி நித்தியத்துவம் பெறுவார்
என்பது நத்துவப் பெரியார் துணியும்
வேத உண்மையும் ஆம்.

பின் வரும் வேதப் பிரமாணம்
சோமம் என்னும் அமுதம் அமுதம்
என்னும் வாய்மையான குடி மரணத்
தை நீக்கும் திறனை வலியுறுத்துதல்
காண்க.

இருக்கு.

சூஷ்டகம்1அத்தியாயம்6மண்டலம்1

அநுவாகம்14குத்தம்7இருக்குக்கள்23
வருக்கம்18.

சோமயாமரணத்தினைத்தோய்வுறா
தேமமாகவுலகிலிருப்பது
காமுறுநற்றுதியற்களித்திடும்
வாமகானப்பதியுன்வசத்ததே.

“வாம கானப் பதி” — என்பது
நாதங்கள் ஒன்றப் பெற்ற வாமம்
என்னும் சத்தி பாகமாகிய தூய
ததுவைக் குறித்ததாகும். சோமம்
என்னும் அமுதமே உடலை நித்தியத்
துவம் அடையச் செய்தல் பற்றி
“பதி உன் வசத்ததே” என்று கூறப்
பட்டது.

குடி என்னும் அருளமுத இயல்பை
நன்று புலப்படுத்தும் பிரபல சுருதிப்
பிரமாணங்கள் சில இங்கே காட்டப்
படுகின்றன.

திருவாசகம்.

“ஆராஅமுதேஅளவிலாப்பெம்மானே
.....
ஊற்றானுண்ணு அமுதேஉடையானே”
(ஹை சிவபுராணம்)

“.....அருளமுதம்புரியாயேல்
வருந்துவன்.....”
(ஹை திருச்சதகம் அறிவுறுத்தல் செ.3)

“.....
தேனைஆனெயைக்கரும்பினின்றேறலைச்
சிவனே.....”
(ஹை ஆத்தம சத்தி செ. 8)

அரைசனேயன்பர்க்கடியனேனுடைய
அப்பனேஆவியோடாக்கை
புரைபுரைக்கியிப்புநுந்துநின்றருக்கிப்
பொய்யிருக்கடிந்தமெய்ச்சுடரே
திரைபொராமன்னும் அமுதத்தேண்கடலே
திருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
உரையுணர்விறந்துரின்றுணர்வதோ
[ருணர்வே
யா னுன்னையுரைக்குமாறுணர்த்தே.

(ஹை கோயிற்றிருப்பதிகம் செ. 3)

குறையிலாநிறைவேகோநியாபுரத்த
யீதிலாக்கோழந்தூரீக்துரே
மறையுமாய்மறையின்பொருளாய்
[வந்தென்

மனத்திடமன் னிபமன்னை
கிறைபெருநீர்போற்சிக்கைவாய்ப்பாயும்
நீருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
இறைவனேயென்உடலிடங்கொண்டாய்
இனியுன்னையென்னிரக்கேனே.

(ஹை செ. 5)

[“உடலிடங்கொண்டாய்” என்பது
விந்து வடிவாகிய சிவம் என்னும்
அமுதம் உடலில் உறையப் பெற்ற
மைபை உணர்த்தி நின்றது. இப்
பெற்றி கைவரப் பெற்ற ரூன்று
வேண்டியன யாவும் பூரணமாகக்
கைகடும். சித்தி முத்தி கைகடும்.
ஆதலால் “இனி உன்னை என் இரக்
கேனே” என்று கூறியருளினார்.]

“பொய்யனென் அகநெகப்புகுத்துஅமுதாறும்
புதுமலர்க்கழலிணையிட.....”

திருவடியே அமல ஒளி — அமல
ஒளி. அதுவே அமுதமும் ஆம்.

பின் வருவதும் இவ் உண்மைபெய
வலியுறுத்துகின்றது.

“.....
காயத்து அமுதாறஊறீ
[கண்ணுகொள்ளுநகாட்டிய
சேயமாமலர்ச்சேவடிக்கணவ்சென்னி
[மன்னித்திகழுமே”

(ஹை சென்னிப்பத்து செ. 5)

நானேயோதவஞ்செய்தேன்சிவாயநம
[என்ப்பெற்றேன்
தேனாஇன்அமுதமுமாய்த்தித்திக்கும்சிவ
[பெருமான்
தானேவந்தேனதுள்ளம்புநுந்தடிப்பய்
[கருள்செய்தான்
ஊரொருமுயிர்வாழ்க்கையொறுத்தன்றே
வெறுத்திடவே.

(ஹை திருவேசறவு செ.10)

“சிவாயநம எனப் பெற்றேன்”

என்பது அமல ஐகார ஒலியாகிய அமல் நாத ஒலியைக் கேட்கப் பெற்ற மையை உணர்த்தி நின்றது. சில வடிவமாகிய அவையே தேவை இன் அமுதமும் ஆய் உளம்புகுந்து— உடலகத்து உறைந்து தித்தித்தன என்க அதனால் அசுத்தமான மாயா தநுவக் குரிய அசுத்த போகம் ஒழிவு பெறுவதாயிற்று.

சேந்தனார் திருவிசைப்பா.

.....
 தேன் அறநேளன் சிக்கமே சிவலோக
 [நாயகச்செவ்வமே]
 (ஹை திருவாவதி துறைபண்-பஞ்சமம் செ.9)

 பாலு அமுதமும் நேனுமாய் ஆனந்தத்
 [து கோபாலிப்பான்
]
 (ஹை செ. 11)

திருமந்திரம்.

கால்கொண்டு கட்டிக் கனல்கொண்டு
 [மேலேற்றிப்
 பால்கொண்டு சோமன் முகம்பற்றி யுண்ணை
 [தார்
 மால்கொண்டு தேறலை யுண்ணு மனிதரை
 மேல்கொண்டு தண்டஞ்செய் வேந்தன்
 [கடனே.
 (ஹை 1-ம் தந். இராசதோடம் செ 9)
 [கால் கொண்டு கட்டல் — வாயு
 ஞபமான நாதங்களை அவற்றின்
 உற்பத்தித் தானமாகிய விந்துவில்
 உறையும்படி செய்து பின் அவ்
 விந்துவோடு பிருதிவி அம்சமாகிய
 உடலில் உறைந்து இறுகும்படி
 செய்தல். கனல் கொண்டு மேல்
 ஏற்றல் — அவ் வாயு அக்கினியோடு
 சேர்ந்து லலாதத்தைத் தாவச்
 செய்தல். சோமன் முகம் பற்றி
 உண்ணல் — (அதனால்) சந்திர
 மண்டலத்தில் ஊறும் அமுதத்தை
 உண்ணுதல். மால் கொண்டு தேறலை

உண்ணும் மருளர் — அசுத்த அவா
 வினால் முன்னிலைக் குடியாகிய கள்ளை
 நிறை முறையின்றி உண்டு களிக்கும்
 அறிவிலிகள். வெறி மயங்கால் தீமை
 புரிதலின் இவரைத் தண்டித்து நன்
 நெறிப் படுத்துதல் அரசன் கடனா
 யிற்று.

ஊனூறல் பாயு முயர்வரை யுச்சிமேல்
 வானூறல் பாயும் வகையறி வாரில்லை
 வானூறல் பாயும் வகையறி வாளர்க்குத்
 தேனூற லுண்டு தெளிதலு மாமே.
 (ஹை 3ம் தந். சேசரியோகம் செ. 6)

[உயர் வரை உச்சி — கபால நடு.
 வாணூறல்— ஆகாய கங்கை. அதுவே
 தேனூறலாகிய அமுதமாவது]

திருவுந்தியார்.

காயத்துண்டெய்தீரூன்க்குள் ளுண்ண
 [மாட்டாதே
 மாயக்கள் ளுண்டாரென்றுந் தீபற
 வறட்டுப்பசுக்களுள் ளுந் தீபற.
 (ஹை செ. 43)

[வறட்டுப் பசுக்கள் — அமுதம்
 என்னும் ஞானப்பால் சரக்க முடியாத
 மலட்டுப் பசுக்கள்—பிணமாகி விழுதற்
 குரிய அசுத்த சரீரமாகிய மருளுடம்
 புடைய சீவர். அசுத்த ததுவாகிய
 மல தநுவில் — நச்சுச் சரீரத்தில்
 அமுதம் ஊறுதல் அசம்பாவிதம்.
 அசுத்தமாகிய மலம் உரிய சாதகங்
 களால் பரி பாகம் அடைய வேண்டும்.
 அப்பொழுது தான் அத்தகைய
 விமல ததுவுள் மெய்ஞ்ஞானக் கள்
 எனப்படும் வாய்மையான குடி —
 அமுதம் ஊறுவதாகும்.

திருக்கு.

அஷ்டகம்3 அத்தியாயம்8 வருக்கம்8
 மண்டலம்4 அநுவாகம்5 சூக்தம்12.
 இந்திரன்பிடித்திடுகவிச்சிதைமைப்பூடன்
 அந்திலன்னதைச்செவ்வனையமைக்கவவ்

[வானம்
 உந்துபாலினோடெங்கனையளித்திட
 [முறையே
 எந்தவாண்டுமேராளமாயியைகுலவான்
 [கறக்க.

[சீதை — விமல ததுவாகிய விமல
 காயப் பெண். இந்திரன் சோமபதி
 எனப் படுவதன் உண்மையும் ஈண்டு
 நோக்கற் பாலது.]

சமுத்திரநின்ற மூர்மிமலுவிநிற்சார்ந்
 [தெழுந்ச
 தமைத்தண்டோடுமேதே அமுதமாயிற்று
 [செய்யின்
 நிமித்தமாகுடநாமநேர்த்தாயத்தேவர்
 [நாக்கே
 சமைத்தன்னையாகுந்தயங்குமவ்
 [அமுதத்துக்கே.

இதனால் விமல காயத்தன் ஊறும்
 ஊற்றான உண்ணாமுதின இயல்பு
 மறை பொருளாகக் கூறப்பட்டமை
 காண்க.

விந்துவே — நாத விந்துக்களை
 உடலில் உறைந்து குடியாகும்—அமுத
 மாகும் என்னும் வேத உண்மையை
 நன்று வலியுறுத்தும் திருமந்திரச்
 செய்யுட்கள் சில ஈண்டுக் காட்டப்
 படுகின்றன.

திருமந்திரம்.

ஒழியாத விந்து வுடனிற்க நிற்கும்
 அழியாப் பிராண னதிபலஞ்சுத்தி
 ஒழியாத புத்தி தபஞ்செப மோனம்
 அழியாத சித்தியுண் டாய்விந்து வற்றிலே.

வற்ற வனலைக் கொளுவி மறித்தேற்றித்
 துற்ற சுழியனல் சொருகிச் சுடருற்று
 முற்று மதயத் தழதை முறைமுறை
 செய்வுண் பவரே சிவயோகியாரே.

யோகியு ஞானியு முத்தம சித்தனும்
 யோகியு ஞான புரந்தர னவோனும்
 மோக முறினு முரையயீர் துண்டோனும்
 ஆகிய விந்து வழியாத வண்ணலே.

அண்ண ஓடலாகி யவ்வை வந்துவும்
மண்ணடை மாய்க்கும் பிராணனும் விந்து

[வும்

கண்ணுங் கனலடைக் கட்டிக் கலந்தெரித்
துண்ணி லர்நீதாக்கியாகிச் சறிவாமே.

அமுதச் சசிவிந்து வாய்விந்து மாள
அமுதப் புனலோடி யங்கியின் மாள
அமுதச் சிவபோக மாநலம் சித்தி
அமுதப் பலாவன மாங்குறம் யோகிக்கே.

சாற்றிய விந்து சயமாகுஞ் சத்தியால்
எற்றிய மூலக் சமுலை பெழுழுட்டி
நாற்றிசை யோடா நடுநாடி நாதத்தோ
டாற்றி யமுத பருந்தவிந் தாய்.

விந்துவு நாதமு மேவக் கனன்மூள
அந்த வண்மயிர்க் காறோறு மன்னிடச்
சிந்தனை மாறச் சிவமக மாகவே
விந்துவு மாளுமெய்க் காயத்திவ் வித்திலே.

வித்துக்கும் றுண்பான் வினாவறி யாதவன்
வித்துக்கும் றுண்ணாமல் வித்துச்சுட்டுண்

[பவன்

வித்துக்கும் றுண்பானில்வேறலனீற்றவன்
வித்துக்கும் றுண்ணாமல் வித்துவித்தா

[னன்மே.

(ஹை 7ம். தந். விந்துஜய—போகசர

[வோட்டம் செ. 12, 13, 14, 15, 23, 26, 27, 28)

[வித்துச் சுட்டு உண்ணுதல்—நிறை
முறையான சிற்றின்ப துகர்ச்சியால்
விந்தைத் தூயதாகக்கி உடலகத்து
உறையச் செய்து அமுதமாக்கி
அருந்துதல்.]

விந்துவு நாதமு மேவி புடன் கூடிச்
சந்திர னோடே தலைப்படு மாயிடிவ்
அந்தர் வானத் தழதம்வந் தூறிடும்
அக்குதி மந்திர மாகுதி யாமே.

(ஹை ஹை செ. 35)

இவ்வாற்றால் “குடி” என்பது மெய்
யடியார் விமல தநுவில் ஊறும் ஊற்
றான உண்ணர் அமுதத்தையே —
அருளமுதத்தையே துதலியதாதல்
கண்டு கொள்க.

இக் குடியையே,

“வேண்டாத் தொழுநோய் துடைக்
கும் தோன் முறை மூலி”

என்றனர் சித்தர் பெருமானாகிய

இடைக்காடர்.

சரம் அசரம் என்னும் சீவ வர்க்கங்
களுள் எந்தப் பிராணியும் மரணம்
என்னும் நோயை — தொழு நோயை
வேண்டாது — விரும்பாது. ஒவ்வொரு
சீவனும் மரண வேதனையி னின்றும்
விலகாதப் பொருட்டே பெரிதும் முய
ல்வன ஆகும். மனிதர் எனப்படும் இரு
காற் பசுக்களும் ஒளவுதங்களாலும்
மந்திர தந்திரங்களாலும் மரண வேத
னையை விலக்கவே பகிரதப் பிரயத் த
னம் பண்ணுநிற்பர். துன்பத்துள்
துன்பமாய் எல்லாத் துன்பங்களாலும்
நாயகமாய் வைத்துத் தொழுத் தகும்
நோய் — தொழு நோய் மரணத் துன்
பமே ஆகும்:

பொய்யில் புலவரும்,

குறள்.

“சாதவின் இன்றை தது இவ்வே”

என்றனர்.

ஞான சம்பந்தர். தேவாரம்

புலனந்தும்பெற்றிகலங்கிநேறி

[மயங்கி அறிவுழிந்திட்டு ஐமேலுந்தி
அமலந்தபோதாக.....]

என மரணவேதனையின் கொடுமை
யை அருளிப்போந்தனர் ஞான சம்பந்
தரும்.

இது பற்றியே மரணம் “வேண்டா
த்தொழு நோய்” எனப்பட்டது. சீவர்
கள் எவராலும் வெறுக்கப்படும் நோய்
இதுவே. தொழு என்னும் யந்திரம்
போல் யாவற்றையும் சுர்த்து உண்
னும் கொடிய நோயாகிய மரண வேத
னையை — மரணத்தை யாவரும் வேண்
டார்—விரும்பார்—என்பது பட்டாங்கு.

இக் கொடிய தொழு நோயைத்
துடைக்கும் மருந்தைச் சீவர்கள் தற்
சுதந்தரத்தால் அறிய மாட்டார்கள்.
சீவ முயற்சியால் அறிய முடியாது.

அம் பருந்தைக் குருவருளால்
கண்டு உண்டு சாதல் நீங்கி உய்தி
பெற்ற இடைக்காடர் பெருமான்,

“யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்
[வையகம்

என்றவாறு, கருணை மேலீட்டினால்
அது தான்

“தோன் முறை மூலி”

என்று கூறி யருளுளினார்.

அநாதி காலம் தொட்டே மெய்
என்னும் உடம்போடு இயைந்த மூல
மாக இருக்கும் (மூலன்—மூலி) விந்து
நாதம் என்னும் நாதம் உறையப்
பெற்ற அமலமான விந்து தத்துவமா
கிய அருளமுதமே அருளமுதம் என்
னும்—குடியே மெய்ஞ்ஞானக் கள்ளே
மரணம் என்னும் தொழு நோயைத்
துடைக்கும் வாய்மையான மருந்து
என்று கூறியருளினார்.

மருந்து என்றால் அமுதம் என்ப.
விந்து தத்துவமாகிய இந்த மூலியே
வாய்மையான மருந்து — ஒளவுதம்
—பரம ஒளவுதம். மணி மந்திர ஒளவு
தமாய் நிற்பது இதுவே. அமல ஐகார
மாகிய — அமல பஞ்ச காரமாகிய
அமல நாதங்களே — விந்து நாதங்களே
—விந்து நாத வடிவான திருவடியே
மணி மந்திர ஒளவுமும் ஆம் என
அறிக. “சீவாயநம எனும் குளிகை”
எனப்பட்டதும் இத் தோன் முறை
மூலியே ஆம். (அமல விந்துவில் ஆக்க
முறுவனவே அமல நாதங்கள் —
அமல ஒலிகள்.)

ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

மந்திரநான்மறையாகிவானவர்
சிந்தையுள்ளவர்தம்மையாள்வன
செந்தழலோம்பியசெம்மைவேதியர்
கந்தியுண்மந்திரமஞ்செழுத்துமே.

(ஹை ஆஞ்செழுத்துண்மை செ. 2)

“சேந்தழல் ஒம்பிய சேம்மைவேதியர்”,
—“நவமான செஞ்சுடர்” (திருவாசகம்)

என்னும் அமல அக்கினியை உரிய சாககங்களால் தம் மகத்து விளைத்த மெய்யடிபாராகிய அந்தணர். அந்தி—விபாப்பிப விபாபக சந்தி. அமல ஐகாரமே—விந்து நாதமே மந்திரம் என்க. இதுவே “கூற்று அஞ்ச உதை த்தண” (ஷபதிகம் 1) என்க.

இவ்வாறல் குடி என்னும் அருள முதமே—அமல நாத ஒலியே—சாம கானமே—விந்து தத்துவமே

“தோடி தோய் துறக்கீழ் தோன் முறை முடி”

ஆதல் கண்டு கொள்க. விரிப்பிற் பெருகும்.

“விருந்தா ஊக்கம் விளைத்தலின்”

மேலே கூறிய அருளமுதமே விருந்தாக—உணவாக அமைந்து விவிர்த்தி நெறியில் ஆரோகணம் பெறுதற்கண் ஊக்கம் விளைப்பது. இவ் அருளமுதமே சாம கானம்—வாய்மையான சாம வேதம்—அமல ஐகார ஒலி.

சுத்தசாதகம்.

மருள்வடிவதற்குமல்கைநானென்றே மன்னுஞ்சீவனுக்குமாதரவாய் மருள்வடிவமுதம்புசித்திமெதுவே வயங்கிமெற்றகையொருவி அருள்வடிவமுதழறிடவருந்தி அஃதும்இச்சீவனுக்கரைந்தே அருள்வடிவதுவுஞ்சீவாங்கிசனும்மாயமர்ந்து நின்றிடுகின்றபடியே.

சக்சரிட்டையதுலபித்திடுங்காலே தம்முயற்சியதொன்றுமின்றிச் சக்சமதாகித்தன்னுாமதனிற் றுளின்றுங்கிடைவிடாதூறும் சுகஅநாமுதமதனையேயுருந்தித் தோல்வடிவதுமெள்ளக்கரைந்து சுவருள்வடிவாய்ச்சுட்டெலாமருளாய்த் தோன்றிநின்றிடுகின்றபடியே. (ஷ. செ 60, 63.)

இவ்வாற்றால் அமல நாதங்களாகிய—சூக்கும கற்பமாகிய அருளமுதமே

விருந்தென அமைந்து விவிர்த்தி நெறியில் செல்லுதற்கண் ஊக்கம் விளைத்தலின் பெற்றி கண்டு கொள்க.

இவ்வாறு ஊக்கம் விளைத்தலால் விண் விழை துப்பு ஆகிய இக் குடியின மண்ணேறும் விழைப என இச் சூக்குத்துக்கு முற்றுத் தந்தனர் புலவர்.

“விண் விழை துப்பினே மண்ணேறும் [விழைப”

விந்து தத்துவமாகிப அருளமுதம் என்னும் குடிபையே “தியாவாப் பிருதிவிகள்” என்னும் விண்ணாகிய தந்தையும் பிருதிவியாகிய தாயும் தாங்கள் அமரத் தன்மை பெறுமாறு விழைகின்றார்கள்—விழைந்து குடிக்கின்றார்கள்.

பார் இன்றி விண் இல்லை. விண் இன்றிப் பார் இல்லை. தாய் தந்தை, சத்தி சிவம், நாத விந்து என்பன இவையே. இது பற்றியே,

திருவாசகம்.

“பாரொடுவிண்ணுப்பரந்தளம்பரனே”

என அருளிச் செய்தனர் மணிவாசகப் பிரபு.

தந்தை தாயர் “தியாவாப் பிருதிவிகள்” என்பது இருக்கு வேதம் (ஷ. மண்டலம், சூக்தம் 161, செ 3.)

பின் வரும் வேதப் பாடல்கள் மேலே கூறிய உண்மைகளை நன்று வலியுறுத்துவன ஆகும். . .

இருக்கு.

அஷ்டகம். 2, அத்தியாயம். 3, வருக்கம் 18164 மண்டலம், சூக்தம் 8 அநுவாகம் 22, இருக்குக்கள் 52.

திவ்யேனாப்பெற்றநத்தை; சேர்ந்திடு [நாபியீண்டே புவிபெரும்பரப்பிற்றிஃ துநாயோடுழவாய் [திற்கும் விவிதமாய்விந்தபூவான்யோனியா [மந்தரத்திற்

சுலியுறுபிதாப்பெண்கர்ப்பங்கற்குரச் [சுமைந்திட்டாளே.

(ஆ—ள்) வானம் என்னைப் பெற்று வளர்க்க தந்தைபாம் (பூமிபினது ரஸத்தி ருல் உணவுப் பொருளும் உணவுப் பொருள்களால் ரேதஸும் ரேதஸால் மனிகளும் உண்டாகிறார்கள் என்று சருசி கூறுவதால்) எனக்கு நாபி அல்லது சுற்றமும் இவ்வேகிய உளர். விசாலமாகிய பெரும்பூமி எனக்குத் தாயும் பந்துவு ஆம்; பாத்திரத்தைப் போல் விரிந்துள்ள பூமி வானகங்களின் பிறப்பிடமாகிய அந்தரிட்சத்தில் விளக்கம் பொருந்திய பிதாவாகிய ஆதித்தியன் அல்லது பரமேசுவரன் பெண்ணினது கர்ப்பமாகிய நீரைத் தடுக்குமாறு செய்தான்.

ஷ. 7வது அத்தியாயம், வருக்கம் 7 216 (25) மண்டலம் 2 அநுவாகம் 3 சூக்தம் 3.

இருவருமியைத்தன்னு ஊக்கியையுற [விண்மழையைத் தருகுவர்; சோபனத்த்செல்வ [மார்த்தடைவன்சீரை இருவகைத்தலமுங்கைக்கொண்டேருவன் [போருக். கண்ணுற் கிருவகைப்பா தியுந்தந்தன்மைகளியை [க்குமன்னே.

(இ—ள்.) பூமி வானங்களாகிய இரு வரும் ஒன்று கூடி அவ் யஜமானனுக்கு ஆகாசத்திலிருந்து மழை நீரை நிறைய அளிக்கின்றனர். சோபன செல்வத்தைப் பெற்று அவன் கிர்த்தியை அடைவான் தனது நிவாஸஸ்தலத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டும் பகைவனது நிவாஸஸ்தலத்தைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டும் அவன் யுத்தத்திற்குச் செல்லுகிறான். அவனுக்குப் பூமி யாகிய பாதியும் விண்ணாகிய பாதியும் தங்கள் தங்கள் நன்மைகளை அளிக்கின்றன.

விந்து தத்துவத்தில் உள்ள நான்கு கலைகள் (நான் மறைகள்) இவ் விரண்டாக விண்ணிலும் மண்ணிலும் உறை

தலால் — சும் பேறே அல்தாவது பூவும் நீரும் ஒருபுறமாக காலும் வானும் ஒருபுறமாக நடு அரசாய் உள்ள அக்கினி அமல மடைந்து ஆதிக்கம் பெற்று நின்றலே—இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் கைகூடப் பெறுதலே “இருவகைப் பாதியும் தம் நன்மைகள் இயைக்கு மன்றே” என்பதன் மறை பொருளாகும்.

மழை என்பது அருள். அருள் இன்றிப் பொருள் இல்லை—பொன் இல்லை. அருளே வாய்மையான பொருள்—பொன் என்பது.

மாழை என்றால் பொன் என்பது. அதுவே மழை எனக் குறுகிற்று என ஆம். “மழை பாடியுள் மாணிக்கமே” என்றான் சுந்தரன். வெண்ணெய் உடில் அருள் துறையைக் கண்ட சுந்தரன்.

உரிய சாதகங்களால் ஆதி அருளும் அன்பும்—விண்ணும் மண்ணும்—விந்துவும் நாதமுப்) நிறை கொண்டு கூடிக் குழைதலால் ஆக்க முறுவது அருள் என்னும் அன்பின் குழவி.

இதுவே “பொருள் என்னும் செல்வச் செவிலி”யால் வளர்க்கப் பட்டுக் கட்டிலனுக்கு உருவாய்ப் பரிசு த்துக்கு அருவாய்ச் சூக்கும வடிவம் (ஒவடிவம்)பெற்று அருளாய்க் காரணத்தில் ஒடுங்குவது என்க; சிவாங்க மாவது என்க.

இவ்வாற்றால்,

“விண் விழை தீயினை மண்ணோரும்
[விழைப்”

என்பதன் பொருள் கண்டு கொள்க.

மேலே கூறியன வற்றால் போந்த பொருளை ஒரு சிறிது பொழிப்பாகச் சுருங்க உரைத்து இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

மேலேச் சூத்தங்களில் கூறியவாறு, நாதமானது வியாபகக் கடலை நீந்துதற் குரிய ஆற்றலை அளித்தலால், அதனை நீந்திச் செல்லச் செல்ல.

அந்த நாதமானது தனது உர்ப்பத் தித் தானமாகிய விந்து கத்துவத்தில் பாகம் பெறும்—இடம் பெறும்.

இதனால் பிருதிவி தத்துவம் தாய் என்னும் முறையில் தான் சன்ற புத்திரனைத் தழுவி அணைந்து சுகம் பெறுவாள் ஆயினள், இடமென ஆயினள்; இடம் என்னும் அர்த்த பாகம் பெற்றனள். அர்த்த பாகம் நிலைத்த தென்பது—அர்த்த நாரம் நிலைத்த தென்பது பொருளாம்.

பிருதிவி என்னும் பூமி பூமி என்னும் பார்ப்பதி உண்டு பாதி ஆளுள்; பாதியை உண்டாள்; அர்த்த பாகத்தைக் கொண்டாள்; உண்டாள்; உண்டு இடமானாள்—என்க.

அர்த்த பாகம் என்றால் என்னே? அதுதான் அறுசுவை எனப்படும். அறுசுவை என்றால் என்னே? அதுதான் ஐந்து சுவைகளையும் அடக்கி ஆளும்—ஐந்து சுவைகளையும் வெளிப்படுத்தி மணக்கச் செய்யும்—பூக்கச் செய்யும் ஆற்றலுடைய—பெருமையுடைய—தலைமை பெற்ற—மற்றைய சுவைகட் கெல்லாம் இன்றி யமையாத் தலைமை பெற்ற உப்பு என்னும் தத்துவம் என்க.

பார்வதி அர்த்தம் என்னும் நாரா னை; நார என்னும் அப்பு தத்துவம் அர்த்தம் என்னும் பாகம் அர்த்தம் என்னும் அறுசுவைப் பாகமாயிற்று; அறுசுவை என்னும் உப்பு ஆயிற்று. உப்பே அமுதம். அதன் கண் உள்ள சுவையே சிவம். உப்பு என்றால் சிவம் என்பர் மொழி நூலார்.

அவ்வாறு உப்பு ஆகியாங்கு பார்வதி பாதி ஆளுள்; பாதி என்னும் இடமானாள்; இதனால் பார்வதி பாதியை உண்டாள் என்பது. உண்டாள் என்பது கொண்டாள் என்னும் பொருட்டு. உண்டு—உட்கொண்டு அது ஆளுள்; பாதி என்னும் அர்த்த பாகத்தை—யாவற்றையும் பாகம் செய்யும் அர்த்தம் என்னும் தத்துவத்தைப் பெற்றாள்—

தத்துவமானாள் பார்வதி என்க

இத்தகைய அர்த்த நாரீசுவடிவமே வேதம் ஆகமம் புராணம் என்பனவற்றால் பலப்பல கற்பனைகளால் போற்றப் படுவது.

இவ்வாறு இயற்கையான பாதி நிலை பெற்றது—அர்த்த நார வடிவம் சித்தித்தது எதனால் எனின்?

அநாதி காலம் தொட்டு மெய் என்னும் உடம்போடு இபைந்து மூலமாக இருக்குப் (மூலன்—மூலி) விந்து நாகம் என்னும் நாதம் உறைப் பெற்றவிந்து தத்துவத்தைப் பிருதிவியாகிய தாயும் விண்ணாகிய தந்தையும் தங்கள் அமர்த்தன்மைக்கென விழைந்து குடித்தமையால் என்க.

இதுவே தொன் முறைமூலி—சத்தி என்க. இது எத்தன்மை வாய்ந்தது? எனின்,

சரம் அசரம் என வகுக்கப்பட்ட தாவர சங்கமமனைத்தும் சொப்பனத்திலும் வேண்டாத தொழு நோபை—தீர்க்க முடியாத நோயை—தொழு என்னும் யந்திரம் போல் யாவற்றையும் ஈர்த்து உண்ணும் நோய் என்னும் மாணத்தை மாணம் என்னும் சாவைத் துடைத்துவிடும் தன்மை வாய்ந்தது என்க.

இதனால் அறம் நிலைத்தது; அறம் என்னும் முதல்—இடம் நிலைத்தது; நித்தியத்துவம் உளதாயிற்று. குடிபே குடி என்னும் அருளமுதமே அறத்தை நிலைக்கச் செய்தது என்க. இதுபற்றிப் பெ “குடி” என்பது இவ் அத்தியாயத்து இயதிச் சூத்த மகுடமாயிற்று என்க

இதுகாறும் கூறியவைகளால் முவடி முப்பது என்னும் அரிய பெரிய தமிழ் மறையில் அறக்கூறு என்னும் மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் பத்தாம் சூத்த மகுடமாகிய “குடி” என்பதன் பண்பும் பயனும் ஷே சூத்தம் துதலியவாற்றான் ஒருவாறு உணர்த்தகும்.

சுபம்.